

PRAZNIK MORNARICE

Za mornarje je bil praznik Vojne mornarice največji dogodek v vsem letu. Ko pride k meni komandant Pavle Crnjanski in me vpraša, če bi letel jadralno letalo Jadran, ki je bil konstruiran v konstrukcijskem biroju pri Letalski zvezi Slovenije. Pri konstrukciji sem tudi sam sodeloval, zato sem ga poznal. Odgovoril sem mu, da bi. Pripeljali so ga iz Splita. Žal je bil v slabem stanju in zapuščen. K sreči so bili mehaniki navdušeni, da so ga usposobili za letenje.

Prvič sem Jadrana, ki je bil amfibijsko jadralno letalo, poletel na starem Ljubljanskem letališču v Polju. Poletel sem na eni strani letališča in pristal pri hangarju.

Nastopil je praznični dan, Dan vojne mornarice Jugoslavije. Komandant južnega dela Jadrana je bil kontraadmiral Mamula, čudovit, postaven mož v najboljših letih.

V dopoldanskem času je bil defile vojnih ladij mimo jahte Podgorška, kjer so bili vsi povabljeni navzoči. Ob določeni uri me povleče vlečno letalo PO-2 nad predvideno točko v višini 400m, kjer sem odpel z jadralnim letalom Jadran. Pričnem krožiti in defile vojnih ladij zapuščam prizorišče. Spuščam se vedno niže v tišini, brez motorja in še zadnji zavoj, ko izvlečem plovce na krilih in usmerim jadralno letalo paralelno proti Admiralski ladji Podgorška, ko potegnem zračne zavore, se spustim hitreje in na lahno zaplujem vzporedno s komandno ladjo ter se ustavim. Z ladje čujem ploskanje in vpitje od navdušenja. Takoj mi pošljejo motorni čoln, ki me prepelje na Admiralsko ladjo in mi osebno čestita sam kontraadmiral. Na ladji so priredili zakusko, seveda smo nazdravili moj komandant Pajo Crnjanski in kontraadmiral Mamula, ki najuje povabil na prireditev zvečer v Boki Kotorski.

Pomočnik admirala mi predstavi povabljene dame, od katerih naj si izberem spremljevalko. Izbral sem gospodično Olgo, ki je bila zobozdravnica.

Črnooko postavno dekletu, izgleda se je pri obeh vžgalo na prvi pogled. Ko smo ob prigrizku klepetali, se je čulo, ali je to Amerikanec, uslužbenci Letalskega centra smo imeli bež uniforme, naš komandant je med drugo svetovno vojno služil pri RAF v Egiptu in tam so nosili takšne uniforme.

Zvečer me je moj komandant peljal z avtom na sprejem, ki je bil na Trgu v Boki Kotorski, tam me je čakala moja spremljevalka v prekrasni obleki in prečudoviti frizuri.

Tisti večer smo bili v družbi kontraadmirala, mojega komandanta in moja spremljevalka ter jaz, v središču pozornosti. Igrali sta dve godbi in večkrat so se čule ovacije in so nas pozdravljali.

Z Olgo sva se res zaljubila, vsak večer po opravljenem delu me je prišla čakati s kolesom pred naš center, od koder sva šla peš v mesto, povsod so nama pripravili prostor ter naju pogostili. Ko pa je bil ples, sva se držala kot zaljubljenca, niti meni, niti njej, ni bilo nerodno, da so se ozirali za nama. Ko sva šla na ples sva se brez sramu stiskala in objemala.

Po plesu sva se šla kopati v skrivne zalivčke in se ljubila pozno v noč, in ko sva se poslavljala, sva si želela ponovnega snidenja naslednji dan.

To je trajalo žal prekratko, tistih par dni, ko sva bila skupaj, je minilo kot bi trenil. Žal poslednji večer sem ji moral sporočiti, prišla je komanda, jutri navsezgodaj, odletimo nazaj.

Morda je bilo prelepo, da bi lahko dalj časa trajalo, jaz ji nisem mogel obljubiti ničesar, ker tudi sam nisem vedel, kaj me bo še doletelo. Nobene gotovosti ji nisem mogel obljubiti, vem, da je bila žalostna, vendar sanje ne trajajo večno.

Naš komandant Pajo Crnjanski je bil tako navdušen nad tem sodelovanjem z mornarico in je rekel: "To je bila pika na i."

Iz te naklonjenosti mi je, lahko bi rekel, poklonil kurs akrobacij na akrobatskem avijonu Biker Jungman. Takrat so bili v Jugoslaviji samo trije takšni avioni in lahko sem si štel v čast, da sem bil med redkimi desetimi, ki so opravili kurs letenja na hrbtu.